

V Praze dne 23. května 2017

Vážení členové akademického senátu,

dovolte, abych vám předložil něco z myšlenek, s nimiž přistupuji ke své nominaci na kandidáta na funkci děkana.

Na samém začátku bych rád uvedl několik osobních vět. S Katolickou teologickou fakultou jsem spojen od r. 1998. Prožil jsem s ní dobré i zlé. Po celou tu dobu se řídím těmito prostými principy: Působení na fakultě je způsob, jímž následuji Ježíše Krista a sloužím mu tím, že s ním spolupracuji na tom Božím díle, jež Duch uskutečňuje také v naší akademické obci a jejím prostřednictvím: „To je skutek Boží (τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ), abyste věřili v toho, kterého on poslal“ (Jan 6,29). Tato vznešená služba má ovšem zcela prostou tvář, neboť sloužit znamená dělat nezištně a s nasazením to, co je v ten který okamžik nejvíce zapotřebí, nebo alespoň k tomu být ochoten. A to nejenom tam, kde jde o mou vlastní pedagogickou a vědeckou činnost, ale i tam, kde je třeba pečovat o společné dobro akademické obce a o to, aby co nejlépe plnila poslání, jež je jí vlastní.

Tyto principy mne nyní vedou k tomu, abych souhlasil se svou nominací. Vyplývá z nich také to, co uvádím na následujících řádcích.

Souvislost mé vize fakulty s jejími programovými dokumenty

Od navrženého kandidáta na funkci děkana se očekává „koncepte jeho programu rozvoje fakulty“ (Řád volby kandidáta na funkci děkana KTF UK, čl. 3 odst. 1). Toto sousloví však mám za poněkud zavádějící. Děkan má totiž napomáhat tomu, aby fakulta uskutečňovala program Univerzity Karlovy, jež chce být, souhrnně řečeno, „v tom nejlepším slova smyslu univerzitou třetího tisíciletí“. Tento program pak má děkan naplňovat v té podobě, v níž se k němu naše akademická obec přihlásila ve svém dlouhodobém záměru. Nepřicházím tedy s plánem, který by se stavěl na místo úmyslů společných, ale hlásím se k těm, které jsme si již stanovili a jimž bychom měli dávat konkrétnější náplň, čímž je zároveň upřesníme, doplníme či opravíme. V tom spatřuji kontinuitu s dosavadní tvářností fakulty a také principy jejího rozvoje, o který bych spolu s vámi i s dalšími kolegy intenzivně usiloval (pochopitelně s prvky diskontinuity, jež přinesou měnící se okolnosti).

Musím však zdůraznit, že se tímto prohlášením nezříkám své vlastní vize. Naopak. Jako redaktor dlouhodobého záměru fakulty pro roky 2016–2020 (dále jen *DZ KTF*), novelizovaných vnitřních předpisů i akreditačních spisů magisterského a doktorského oboru katolická teologie – a také z titulu svých dalších rolí uvnitř našeho společenství – jsem měl příležitost podílet se podstatným způsobem na formulaci cílů a principů, jimiž mají být utvářena nadcházející léta naší akademické obce a které jsou směrodatné i pro funkční období nově zvoleného děkana. Do všech těchto textů (a také do některých dalších) jsem vložil svou představu o směřování a působení Katolické teologické fakulty. Byly široce konzultovány a následně též projednány a schváleny fakultními orgány, jmenovitě též akademickým senátem. Nyní tedy jde především o to, jak budeme tyto cíle naplňovat.

Poslání fakulty

Úvodem vyzdvihuji jednu obecnou formulaci *DZ KTF*: „Akademická obec Katolické teologické fakulty si je vědoma toho, že jí její poslání a tradice zavazují k tomu, aby s maximálním nasazením pečovala o stav katolické teologie v českých zemích a o to, aby poznání křesťanské víry a jejích dějinných projevů inspirovalo život církve i étos a kulturu společnosti. Ví, že k tomu, aby byl tento závazek patřičně naplňován, je nezbytné promyšlené a vytrvalé úsilí o zkvalitňování všech činností, vztahů a struktur, které fakultu definují. [...] chce se řídit principem excelence (*magis*), který pro ni znamená nejenom snahu o co nejkvalitnější nasazení jednotlivých členů akademické obce, ale také o to, aby se všechny cíle, činnosti, vztahy, struktury a prostředky tohoto společenství staly "přiměřenou cestou k evangelizaci současného světa" (František, *Evangelii gaudium* 27).“

Citované věty vyjadřují mé přesvědčení, že je fakultě svěřen veliký úkol a že právě ona by měla být střediskem křesťanského, především katolického intelektuálního života v Praze, a to jak díky nasazení členů akademické obce, tak i díky pohostinnosti, s níž by vytvářela zázemí pro aktivity, jež souvisejí s tím, co vyjadřuje náš statut slovy: „posláním fakulty je naplňovat poslání univerzity a pečovat o to, aby "křesťanské myšlení bylo veřejně, stále a všeobecně přítomno v celém úsilí o vyšší kulturu"“ (čl. 2 odst. 1).

Když jsem v r. 2002 coby redaktor statutu formuloval poslání fakulty touto citací z deklarace II. vatikánského koncilu *Gravissimum educationis* 10, vědomě jsem se držel širší formulace, jež charakterizuje úkol katolických univerzit, namísto té, jež popisuje úkol fakult, na nichž je pěstována pouze teologie (čl. 11). Měl jsem a mám na paměti pluralitu akreditovaných oborů, které se u nás mohou uskutečňovat (tehdy šlo zvláště o dějiny křesťanského umění, u jejichž vzniku jsem mohl asistovat), a také šíři aktivit, jež by mohly mít místo „u nás“. Snil jsem a sním o fakultě, v níž pulzuje život a jež vyzařuje radost z Hospodina a zájem o člověka.

Zvláštní význam teologie a obohacující přítomnost našich dalších oborů

Musím dodat, že právě v tomto kontextu jsem vždy přikládal velkou váhu tomu, co statut výslovně zdůrazňuje: své poslání plníme „zejména“ tím, že se věnujeme katolické teologii (čl. 2 odst. 1). V ní spočívá, historicky i věcně, nezastupitelná *raison d'être* fakulty a také její jednotící princip. Myslím totiž, že také naše další obory by měly rozvíjet schopnost vnímat, jak lidská existence souvisí s trojjediným Bohem. Tuto vnímavost má fakulta sdílet takovým způsobem, aby „poznání křesťanské víry a jejích dějinných projevů inspirovalo život církve i étos a kulturu společnosti“ (*DZ KTF*). To řečeno, dodávám, že samozřejmě podporuji oprávněnou autonomii každého oboru, jeho specifika a jeho nezaměnitelné místo v celku.

Hlásím se také k tomu, že „význačnou součástí“ naší činnosti je „péče o vědeckou formaci duchovních i laických pracovníků církve a o jejich celoživotní vzdělávání“ (statut čl. 2 odst. 1; srov. čl. 1 odst. 3). Vážím si všech, kdo jsou ochotni nasazovat se za Boží království, a uvědomuji si, jak velkou odpovědnost má fakulta tam, kde jde o formaci těch, kdo se připravují k jáhenské a kněžské službě. Tento fakt musí stát v popředí naší pozornosti a žádá od nás, abychom ve spolupráci s biskupy, představenými

Arcibiskupského semináře a představiteli řeholí realisticky zvažovali, jakým způsobem má být tento úkol naplňován dnes. Za klíčová považují i slova *DZ KTF*: „intenzivně se nasadit o navýšení počtu uchazečů přijatých do programu teologie, zvláště do oboru katolická teologie“, a s tím související „aktivní podporu pastorační duchovních povolání“, ve věci doktorského studia (zvláště teologie a kanonického práva) pak úmysl „dosáhnout smluvně formalizované spolupráce fakulty s papežskými univerzitami a dalšími papežskými univerzitními institucemi“, v jehož pozadí stojí závazek „uvážet zavedení doktorských studijních programů formou *cotutelle, joint a double degree*“.

Mám ovšem současně upřímnou radost z toho, že jsou na Katolické teologické fakultě etablovány dějiny křesťanského umění, dějiny evropské kultury, církevní a obecné dějiny, aplikovaná etika. Všechny tyto disciplíny přispívají k dosažení hlubšího poznání a kultivují ono „křesťanské myšlení“ a onu „vnímavost“, o nichž jsem hovořil výše. Je jimi pečováno o vzdělávání těch, kdo budou do společnosti vnášet křesťanstvím inspirovaný pohled na lidskou existenci, autentický humanismus. Jsou pevně naroubovány na staletý kmen naší teologické fakulty a přinášejí úctyhodné plody. Přeji si, aby se trvale rozvíjely, a jsem připraven tomu napomáhat. Myslím, že bychom přitom měli lépe využívat potenciál vzájemného obohacování, a chtěl bych nastolit otázku, co můžeme v této věci činit lépe. U aplikované etiky přemýšlím o tom, jak fakultu výrazněji otevírat sociálním otázkám. Ztotožňuji se však se zásadou „nerozšiřovat nabídku studijních programů, ale usilovat o excelenci oborů stávajících“ (*DZ KTF*).

Prvenství pedagogické a vědecké činnosti, třetí role fakulty: evangelizace

Je nepochybné, že fakulta je instituce primárně akademická a že nic nesmí snižovat úroveň naší pedagogické a vědecké práce, jež se má naopak zdokonalovat. Spojitost vzdělávání, vědy, dovedností a výchovy definuje naši fakultu jako takovou, v souvislosti s Univerzitou Karlovou. Tento úkol je jí svěřen na prvním místě, a to i Svatým stolcem, s jehož autoritou jsou u nás udělovány akademické hodnosti (Jan Pavel II., *Sapientia christiana* čl. 2). Především zde má tedy být uplatňován „princip excellence (*magis*)“.

Současně ovšem platí, že kde jde o teologii a „křesťanské myšlení“, tam výuka a věda přerůstá – v rámci tzv. třetí role fakulty – v úsilí „o uplatnění poznatků v evangelizační praxi“ (statut čl. 2 odst. 1). Proto má být fakulta pořádána tak, aby byla účinným nástrojem poznání, hlásání a vyzařování evangelia (*DZ KTF*). Tím bychom měli poměřovat i způsob, jímž na sebe vztáhneme – ne zcela mechanicky – proměny, kterými prochází vysoké školství a věda v České republice, a ovšem také Univerzita Karlova.

Doba a místo, v nichž žijeme a působíme, si také zřetelně žádá, abychom se v interakci se studenty, absolventy a přáteli fakulty snažili pomáhat místní církvi na cestě „pastorační“ a „misijní konverze“, díky níž by si osvojila podnět papeže Františka: „Misijně pojatá pastorační vyžaduje, abychom opustili pohodlné pastorační kritérium "vždy to tak bylo". Vybízím všechny, aby při tomto úkolu odvážně a tvořivě promýšleli cíle, struktury, styl i evangelizační metody svých společenství“ (*Evangelii gaudium* 33). Tento úkol si spojuji zvláště s katedrou pastorálních oborů a právních věd, jež by měla být místem zkušeností, kreativity a invence.

Promýšlení a výklad evangelia je jistě svěřen zejména těm z nás, kdo se věnují biblickým vědám a dogmatické či morální teologii; tyto disciplíny, které musí být pěstovány se zaujetím o věc samu a ve spojení s učitelským úřadem církve, mám za zcela stěžejní. Analýza soudobého myšlení, zvláště náboženského, dialog s ním i apologetika jsou úkolem především těch kolegů, kteří se věnují fundamentální teologii a které je třeba povzbuzovat k velké činorodosti. Myslím však, že by bylo přínosné, kdyby se v tomto ohledu organicky rozvinula i katedra filosofie, jež se mi zdá být personálně poddimenzována vzhledem k úkolům, které by videálním případě měla plnit; za inspirativní pokládám Katedru filosofie a religionistiky TF JU. Podaří-li se nám docílit vyšší interakce oborů, mohly by synergicky působit i dějiny novějšího umění a literatury.

Domnívám se také, že by naše fakulta měla být jedním z center vysokoškolské pastorační a doprovodných studentských aktivit. Máme pražským vysokoškolákům co nabídnout. Již nyní můžeme uvážit, jak lépe prožívat víru ve společné modlitbě, jak nabízet evangelium studentům neteologických oborů a jak zřídit fakultní charitu, do níž by se mohli zapojit úplně všichni. Pro širší působnost si však musíme vytvořit potřebné personální i věcné zázemí. Proto s celou touto svou vizí spojuji výrok *DZ KTF*: „Reálně uvážit otázku umístění fakulty. Preference fakulty spočívá v jejím umístění ve středu Prahy: prověřit realizovatelnost tohoto kroku.“

Způsob vedení fakulty

Chci usilovat o to, aby byla výše uvedená slova naplňována nejlépe, jak toho jen budeme schopni. Mou přední starostí bude to, aby se fakulta promyšleně rozvíjela ve všech oblastech svého působení. Jednotlivosti jsou naznačeny v programových dokumentech fakulty a chci spolu s pracovníky i studenty přemýšlet a diskutovat o tom, co pro nás mají znamenat konkrétně. Sám v tom budu aktivní.

Rád bych postupoval podobnými kroky, jaké jsem užíval dosud: poznání faktů, inspirace v *best practices*, konzultace, reflexe, formulace svědomitého stanoviska a jeho konfrontace s míněním těch, kdo nesou spoluzodpovědnost nebo zodpovědnost za příslušná rozhodnutí. Za těmito slovy stojí přesvědčení, jež jsme společně vepsali do vnitřních předpisů: dočasnému nositeli děkanské funkce náleží ve vedení fakulty rozhodná role, má ji však vykonávat s uplatněním principu kooperace a subsidiarity. Odtud důraz na zapojení proděkanů, vedoucích kateder i dalších organizačních součástí a na zřetelnější roli orgánů fakulty, zvláště akademického senátu.

Co se toho týče, hlásím se ke slově, jež jsem – se zkušenostmi ze senátu fakultního i univerzitního – vyřkl jako předseda AS KTF UK: „Senát se podílí na vedení fakulty. Jeho prostřednictvím totiž akademická obec jedná jako samosprávná korporace: spravuje sebe samu. Od senátu pak odvozují své kompetence ostatní samosprávné orgány. Senát navíc usiluje o kooperaci s děkanem. Dělá to i tím, že se táže, vznáší podněty a připomínky, případně i kritiku. [...] Proto také má každý člen senátu na zasedání vystupovat svobodně a odvážně. Vše, co je řečeno jasně a je míněno dobře, má v průběhu zasedání místo a může být přínosem“ (zápis z 15. 4. 2015).

Obdobné principy si spojuji s vědeckou radou, jejímiž členy mají být vědečtí pracovníci, představitelé oborů, jež jsou na fakultě uskutečňovány, a to takoví, z nichž je

patrna moudrost, jež by nám přiměřeně pomáhala zvyšovat odbornou kvalifikaci a zkvalitňovat stav naší vědecké činnosti. Mám za to, že součinnost s představiteli církve, zvláště velkým kancléřem, má být intenzivní, ale oddělená od tohoto ryze odborného samosprávného orgánu (aniž by tím byla dotčena práva, jež velkému kancléři přiznává statut). Vedoucími kateder mají být ti, kdo umí vlídně a nesebestředně motivovat druhé, koordinovat jejich činnost a spojovat zájmy katedry s prospěchem fakulty jako celku.

Vyjadřuji tedy vůli usilovat o konstruktivní spolupráci se senátory i s nositeli dalších funkcí, jež na fakultě existují. Nechci předstírat, že bude vždy snadná a že nedojde k různosti názorů i k občasnému napětí: to by bylo iluzorní. Pokusím se však o to, aby bylo vždy zřejmé, že nejde o to, kdo s koho, nýbrž o to, co nejlépe vede k cíli, k němuž mají všichni směřovat, a abychom se nakonec v tomto zacílení všichni sešli. Za zásadní považuji transparentci ve správě věcí veřejných a hodlám o ni usilovat, neboť jde o klíčový nástroj součinnosti, prevence i kontroly a napomáhá tomu, aby byly sledovány spravedlivé zájmy všech jednotlivců i všech organizačních součástí.

Prospěch fakulty si nezbytně žádá kooperaci s rektorem, prorektory, kvestorem a pracovníky rektorátu. Katolická teologická fakulta má tyto vztahy nadstandardně dobré a je jisté na místě usilovat o to, aby tomu tak bylo nadále; přítomnosti prorektorů v našich řadách si proto považují. Pečovat musíme také o účast v samosprávných orgánech univerzity a jejích komisích, jakož i v Radě vysokých škol apod. Značný potenciál představuje i blízkost našim sesterským teologickým fakultám a ekumenické úsilí. A protože má snaha o jednotu společenské a kulturní důsledky, lze ji společnými silami vložit do evropských výzkumných projektů.

Podotýkám, že jsem si vědom prospěšnosti internacionalizace a mezinárodní spolupráce, i toho, že ve využívání programů zahraniční mobility máme velké rezervy. Jsem však přesvědčen, že pro většinu členů akademické obce zůstanou základní formou kontaktů se zahraničím různé podoby *internationalisation at home (DZ KTF)*. Uvažuji mimo jiné o kvodlibetech, při nichž bychom se v určitém intervalu scházeli k přednášce a diskusi s pečlivě vybranými zahraničními odborníky.

Fakulta jako „společenství lidí“

Akademická obec je především „společenství lidí“ (*DZ KTF*), *communio personarum*. Děkan má usilovat o to, aby ho tvořili ti, kdo souzní s posláním fakulty. Proto je třeba, aby po svém jmenování vedl s akademickými a vědeckými pracovníky rozhovor o potřebách a perspektivách jejich působení. Každá katedra musí mít své pevné, systematizované jádro v osobách, jež mají na fakultě hlavní pracovní poměr s vysokým úvazkem a skutečně s ní spojily své působení. Především o ně totiž může opřít svou přítomnost i budoucnost a právě ony by se proto měly přednostně podílet na formulaci toho, jak se bude daná katedra vyvíjet. Musejí dojít slova a být slyšeny.

Pokud se tak již nestalo, měly by v dohledné době dosáhnout habilitace, a je třeba jim pro to vytvořit patřičné podmínky. Přál bych si ostatně, aby mohli na domácí půdě usilovat o vědecko-pedagogické hodnosti nejenom ti akademičtí pracovníci, kteří se věnují teologii, ale i ti, kteří se věnují dalším oborům. Víím, že k tomu bude třeba usilovat o rozšíření akreditací pro habilitační a jmenovací řízení. Uvážlivé zvýšení počtu docentů

a profesorů i doplnění řad akademických a vědeckých pracovníků o mladé perspektivní kolegy, zvláště z řad doktorandů, je však nezbytné. Je také součástí přípravy na akreditační procesy, jimiž musíme v nejbližších letech opět projít.

Zdá se mi, že nadmíru vzrůstají administrativní úkoly, formálně stále náročnější. Rád bych se proto, nakolik to bude možné, zasadil o to, aby byly mírně posíleny řady technicko-hospodářských pracovníků, jimž vděčíme za zdárný chod fakultní správy. Jejich úlohou je, aby se těmto úkolům věnovali přednostně a aby s patřičnou zdatností a vstřícností poskytovali „proaktivní podporu“ akademickým a vědeckým pracovníkům. Mám tu na mysli také PR, knihovnu a redaktora fakultních periodik (*DZ KTF*).

Nárazové aktivity nebo dílčí úkony nevyžadující vyšší odbornost – kupříkladu pomocné práce v knihovně – mají být svěřovány studentům a odměňovány stipendiem. Studenti a doktorandi jsou ostatně klíčovým potenciálem fakulty. Jsem připraven hledat spolu s nimi způsoby, jak je podporovat v jejich studijním úsilí i sociálních či zdravotních potřebách a jak rozvinout různé formy jejich zapojení do života a působení fakulty. Zajímá mne, jak oni sami rozumí tomu, že podle *DZ KTF* má být fakulta „místo, kde jsou pro vzdělávání využívány moderní metody a technologie“ a kde „existuje spolehlivý systém zabezpečení a hodnocení kvality vzdělávací činnosti“. Leží mi také na srdci jejich pracovní uplatnění a byl bych rád, kdybychom uvedli ve skutek afirmace *DZ KTF*, jež hovoří o tom, jak mu napomáhat. S tím souvisí péče o celoživotní vzdělávání.

Je zřejmé, že řada skutečností, jež jsem zmínil nebo jež jsou obsaženy v dokumentech, na které jsem odkázal, je spojena s výsledky hospodaření a se způsobem, jímž jsou nastaveny pracovní smlouvy, neboť mzdy představují největší výdajovou položku. To jsou ovšem oblasti, jež mi jsou známy nejméně a k nimž proto nemohu uvést mnoho konkrétního (také *DZ KTF* je v této věci neurčitý). Bude třeba se s nimi hlouběji seznámit a provést i externí konzultace. Hospodaření je ostatně oblastí natolik náročnou, že je ze zákona svěřena „dalšímu orgánu“, jímž je tajemník. Od nositele této funkce všichni právem očekávají, že bude poskytovat náměty k tomu, jak zajistit prosperitu fakulty. Poslední odpovědnost tu ovšem nese děkan a akademický senát. Mezi nimi a tajemníkem proto musí být plná důvěra.

Širší kontext našeho působení: „postsekulární společnost“

Na kvalitu našich činností mají vliv faktory politické, ekonomické, demografické apod. Zde chci zmínit pouze fakt, že působíme v „postsekulární společnosti“.

Musíme počítat s tím, že je fakulta kriticky vnímána stoupenci sekularizace, kteří sice již většinou nejsou nesení militantním ateismem a jsou vůči náboženství spíše lhostejní, spojují si však veřejný pořádek s vynucováním takové rovnoprávnosti a neutrality, jež je de facto diktátem *laïcité*. Reagují tím nejenom na historickou zkušenost ničivých střetů mezi křesťanskými konfesemi, ale i na soudobé nábožensky zdůvodňované násilí a jím vzbuzovanou averzi či agresi, jež někdy argumentuje křesťanskými hodnotami. To vše podává svědectví o tzv. návratu náboženství, který je spojen s jeho novým vstupem do veřejného života.

Musíme počítat i s tím, že většinový kontext našeho působení představují křesťanští i nekřesťanští protagonisté *low-intensity religion*, jež je individualistická,

detradicionalizovaná, postinstitucionální atd. Vystačí s *minimum creed*: každý si sestavuje svou věrouku a morálku, vesměs bez hlubšího ohledu na biblické zjevení a bez nároku na jeho racionální, teologické uchopení. Hovoří se ostatně spíše o spiritualitě či „duchovní alternativě“, neboť i pojem náboženství se v „postpravdivé“ době jeví příliš určitý. Fakulta, jež studuje a předkládá *maximální křesťanství* apoštolů, mučedníků, světců, velkých teologů a umělců i dalších velikánů ducha, se v tomto ohledu jeví příliš spojená s institucí katolické církve a nedostatečně soudobá. V každém případě je pro větší část obyvatel naší země méně atraktivní než pracoviště, která o křesťanství hovoří pouze z hlediska filosofie náboženství, religionistiky a sociologie. Zdá se být a priori odkázána na minoritní část společnosti (podle ISSP 2008 se ke křesťanství hlásí cca 34% občanů České republiky, přičemž jen asi polovina z nich se drží jeho základních dogmat).

Zadost ale fakulta nečiní ani věřícím z řad klerikálů, tradicionalistů a v krajním případě fundamentalistů, jejichž postoje si lze jen těžko spojovat s onou otevřeností ducha, jež musí – z podstaty věci – provázet naši fakultu. I to komplikuje její postavení. Ideově prostší je pragmatický přístup těch představitelů hierarchie, jimž jde především o to, abychom poskytli kandidátům kněžské a jáhenské služby bezprostředně využitelné vědomosti a dovednosti; z jejich hlediska má naše působení občas příliš kontemplativní a akademický ráz. Bohužel, v souvislosti s restitucemi církevního majetku vyvstává riziko mentality, jež uvažuje ve zjednodušené logice materiální základny a duchovní nadstavby: jaké místo asi může vytknout univerzitní instituci?

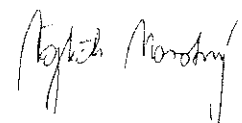
Břímě této komplexní situace doléhá primárně na teology, poznamenává však rovněž působení a studium kolegů, kteří se na naší fakultě věnují jiným oborům. Vážím si toho, že se těchto obtíží nezřikají a přispívají k tomu, aby byla fakulta vnímána pravdivěji a aby účinněji překračovala vnitrocírkevní milieu.

Nemáme ovšem důvod k defétismu. Jde spíše o to, abychom ve svém úsilí „o to, aby poznání křesťanské víry a jejích dějinných projevů inspirovalo život církve i étos a kulturu společnosti“ (*DZ KTF*), jednali jako „kreativní menšina“ (Benedikt XVI.), jež napomáhá „konstruktivnímu překonání sekularizace“ (W. Kasper), tedy tomu, aby obyvatelé českých zemí a Evropy opřeli své osobní životy i své společné soužití o Boha, který je *Logos, Agapé a Krása*, a na tomto základě se v globalizovaném světě stýkali i s jinými náboženstvími a tradicemi.

Vážené kolegyně, vážení kolegové,

na konci těchto svých úvah, jež naznačují, jak si – jistě se směsí realismu i určité naivity – představuji naše budoucí spolupůsobení, si uvědomuji, že záměry a úkoly, které jsme si již dříve společně vytkli a k nimž se tímto připojuji, jsou velmi náročné.

Budu-li zvolen a jmenován děkanem, chci se spolu s vámi snažit o to, abychom byli dobří *cooperatores veritatis*, spolupracovníci pravdy (3 Jan 8).

OSOBNÍ ÚDAJE

Jméno, příjmení Vojtěch Novotný
 Datum narození 27. 12. 1971
 Adresa Thákurova 3, 160 00 Praha 6
 Telefon 220 181 561
 E-mail novotny@ktf.cuni.cz

ZAMĚSTNÁNÍ

2013–2015 Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích, Teologická fakulta
 2007–2010 Arcibiskupství pražské, pastorační asistent – specialista
 1998– Univerzita Karlova, Katolická teologická fakulta

AKADEMICKÉ TITULY A VĚDECKO-PEDAGOGICKÉ HODNOSTI

2015 profesor, obor katolická teologie
 2009 docent, obor katolická teologie
 2006 doktorát, obor katolická teologie
 1997 licenciát, obor filosofie
 Nostrifikováno rozhodnutím MŠMT čj. 28 555/2005-30, přičemž byla potvrzena „rovnocennost s vysokoškolským studiem a vysvědčením o státní rigorózní zkoušce vydaným v České republice veřejnou vysokou školou po úspěšném vykonání státní rigorózní zkoušky v oblasti teologie a filosofie“, s oprávněním užívat zahraniční titul „Licenza in filosofia“ ve zkratce „PhLic.“.
 1993 bakalaureát, obor filosofie

VZDĚLÁNÍ

2005–2006 Univerzita Karlova v Praze, Katolická teologická fakulta, doktorské studium teologie
 1999–2001 Pontificia Universitas Lateranensis, Facultas theologiae (Roma), bakalářské studium teologie, ukončeno v důsledku hospitalizace
 1997–2001 Pontificia Universitas Gregoriana, Facultas philosophiae (Roma), doktorské studium filosofie, ukončeno v důsledku hospitalizace
 1995–1997 Pontificia Universitas Gregoriana, Facultas philosophiae (Roma), licenciátní studium filosofie
 1995, 1996 Pontificia Universitas Lateranensis, Pontificio Istituto Giovanni Paolo II per studi su matrimonio e famiglia (Roma), specializační kurzy
 1993–1997 Accademia Balthasar (Roma), soukromá škola filosofie a teologie zřízená pod patronátem Josepha kard. Ratzingera
 1991–1993 Pontificia Universitas Lateranensis, Facultas philosophiae (Roma), bakalářské studium filosofie
 1990–1991 Teologický konvikt v Litoměřicích
 1990 Gymnázium Jana Nerudy (Praha), maturita

DALŠÍ KVALIFIKACE

2012– Arcibiskupství pražské, katecheta
 2001– Arcibiskupství pražské, akolyta
 2000– Arcibiskupství pražské, lektor

GARANT STUDIJNÍHO PROGRAMU

- 2016– Katolická teologická fakulta Univerzity Karlovy, garant doktorského studijního programu Teologie (v češtině) a Teologia (v italštině)
- 2016– Katolická teologická fakulta Univerzity Karlovy, garant magisterského studijního programu teologie
- 2014–2016 Katolická teologická fakulta Univerzity Karlovy, garant bakalářského, magisterského a navazujícího magisterského studijního programu teologie

OBOROVÁ RADA

- 2013– Katolická teologická fakulta Univerzity Karlovy, oborová rada pro studium v doktorském studijním programu teologie (od r. 2016 předseda)
- 2009– Cyrilometodějská teologická fakulta Univerzity Palackého v Olomouci, oborová rada pro studium v doktorském studijním programu systematická teologie a křesťanská filosofie, sekce dogmatické a fundamentální teologie

VĚDECKÁ RADA

- 2016– vědecká rada Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích
- 2012– vědecká rada Teologické fakulty Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích
- 2011–2012 vědecká rada Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích
- 2010–2014 vědecká rada Cyrilometodějské teologické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci

ODBORNÉ ORGANIZACE A KOMISE

- 2017– seznam hodnotitelů Národního akreditačního úřadu, panel Filosofie, religionistika, teologie
- 2011 pracovní skupina Akreditační komise pro hodnocení doktorských studijních programů na teologických fakultách v ČR
- 2009– Česká christologická a mariologická akademie, člen pracovního výboru
- 2006– Centrum dějin české teologie (KTF UK), vědecký pracovník, vedoucí
- 2001–2003 Česká biskupská konference, komise pro katolickou výchovu – vysokoškolská sekce, sekretář
- 1998–2004 Evropská společnost pro katolickou teologii, člen české sekce

REDAKČNÍ RADA ODBORNÉHO PERIODIKA

- 1996– Mezinárodní katolická revue Communio, vedoucí redaktor, redaktor
- 2008–2010 Acta Universitatis Carolinae Theologica, vedoucí redaktor

VĚDECKÉ PROJEKTY

2017	projekt Porticus Vienna GMBH č. 430.20060752: „Graduiertenkolleg: Katholische Kirche im Kommunismus“, řešitel
2017–	projekt PROGRES: Q01: „Teologie jako způsob interpretace historie, tradic a současné společnosti“, spoluřešitel
2013–2015	projekt GA ČR P401/12/1704: „Tomášova etika ctností a její novověcí následovníci“, spoluřešitel
2012–2016	projekt PRVOUK: P01 „Teologie jako způsob interpretace dějin a kultury“, spoluřešitel, koordinátor sekce
2012	projekt GA ČR P405/10/J060: „Náboženské kultury v Evropě XIX. a XX. století. 2010–2012“, bilaterální projekt ve spolupráci s Deutsche Forschungsgemeinschaft, externí spolupráce na dílčím úkolu
2010	projekt SVV č. 260 101: „Prolegomena a prosopologie k dějinám institucí teologického výzkumu a výuky“, řešitel
2008–2010	projekt GA ČR 401/08/1491: „Personalismus v české katolické teologii druhé poloviny 20. století“, řešitel
2006–2008	bilaterální výzkumný projekt Fidentia / Česká provincie Tovaryšstva Ježíšova č. 430.20060680: „Zentrum für Geschichte der tschechischen Theologie – Startphase“, řešitel
2003–2004	výzkumný záměr č. CEZ J13/98: 112600001: „Specifika české katolické teologie v postmoderní době“, spoluřešitel

ZAHRA NIČNÍ STUDI JNÍ POBYTY A STÁŽE

2016	Pontificia Universitas Gregoriana (Roma)
2013	Pontificia Universitas Gregoriana (Roma)
2009	Pontificia Universitas Gregoriana (Roma)
2008	Pontificia Universitas Gregoriana (Roma)

ODBORNÉ POSUDKY

periodika	Teologické texty, Teologické studie, Studia theologica, Cesty katecheze, Mezinárodní katolická revue Communio, Caritas et veritas, Historica Olomucensia
nakladatelství	Karmelitánské nakladatelství, Krystal OP, L. Marek, OFTIS, Academia, Karolinum
granty	Grantova agentura Jihočeské univerzity, Grantová agentura Akademie věd České republiky, Grantová agentura Univerzity Karlovy
další	Arcibiskupství pražské, Univerzita Karlova

ÚČAST NA HABILITAČNÍM ŘÍZENÍ

2017	předseda habilitační komise: František Burda, KTF UK
2012	člen habilitační komise: Rudolf Svoboda, TF JU v Českých Budějovicích
2011	člen habilitační komise: Martin Filip, CMTF UP v Olomouci

ÚČAST NA SAMOSPRÁVĚ UNIVERZITY KARLOVY

2016	člen komise pro redakci Etického kodexu
2011–	člen komise pro hodnocení významných monografií
2010–	člen akademického senátu
2009	člen komise pro udílení Bolzanovy ceny

ÚČAST NA SAMOSPRÁVĚ KATOLICKÉ TEOLOGICKÉ FAKULTY

2017–	„klíčová osoba“ pro institucionální akreditace v oblasti vzdělávání č. 10: Filosofie, religionistika a teologie
2014–2016	člen a předseda akademického senátu
2010–2011	vedoucí katedry fundamentální a dogmatické teologie
2007–	člen legislativní komise akademického senátu
2006–2010	člen ediční komise
2006	člen kolegia děkana
2004–2005	proděkan, statutární zástupce děkana
2004	proděkan pro rozvoj, statutární zástupce děkana
2003–2004	proděkan pro studium, organizaci a rozvoj, statutární zástupce děkana
2002–2003	sekretář administrátora, pověřen k faktickému vedení fakulty
2002–2003	člen akademického senátu
1998–2000	člen akademického senátu
opakovaně	člen komise pro výběrové řízení na místa akademických a neakademických pracovníků
opakovaně	příprava vnitřních předpisů, opatření děkana apod.
opakovaně	redakce akreditačních spisů pro program teologie (pregraduální a postgraduální studium; rigorózní zkouška; habilitace a profesury)
ojediněle	redakce akreditačního spisu pro obor Dějiny křesťanského umění
ojediněle	redakce Dlouhodobého-strategického záměru KTF UK 2016–2020
ojediněle	redakce Memoranda o spolupráci Univerzity Karlovy a Arcibiskupství pražského
opakovaně	jednání s církevními představiteli (Kongregace pro katolickou výchovu, apoštolský vizitátor, velký kancléř, Česká biskupská konference)
opakovaně	jednání s představiteli Univerzity Karlovy
opakovaně	řešitel nevědeckých projektů: – fond vzdělávací politiky: obnova technického vybavení v knihovně (2004), nákup literatury (2005, 2006), inovace předmětu (2011) – rozvojový projekt: obnova knižního fondu (2004), realizace studijního oboru Dějiny křesťanského umění (2004), zabezpečení knihovny (2005), rozšíření knihovnických služeb (2006) – institucionální plán: inovace kurzu (2015)
DALŠÍ	
2014–	Doxa: zpravodaj Katolické teologické fakulty Univerzity Karlovy v Praze, vedoucí redaktor
2013–	Nadační fond Arnošta z Pardubic, místopředseda správní rady
1996–	Občanské sdružení Communio resp. Spolek Communio, člen, člen pracovního výboru

OCENĚNÍ

20. 09. 2005 stříbrná pamětní medaile Univerzity Karlovy za vynikající zásluhy o rozvoj Katolické teologické fakulty Univerzity Karlovy (de Facultate theologiae catholicae Universitatis Carolinae agenda optime merito)

VĚDECKÁ ČINNOST**Monografie zahraniční, mezinárodní a české**

1. *Anthropologia sacra: Origini dell'antropologia teologica nell'ortodossia veteroprotestante*. Milano: Casa Editrice ITL-Centro Ambrosiano, 2014. 196 p. ISBN 978-88-7836-463-9
2. *Cur homo? A history of the thesis concerning man as a replacement for fallen angels*. Praha: Nakladatelství Karolinum, 2014. 184p. ISBN 978-80-246-2519-5
3. *Odvaha být církví: Josef Zvěřina v letech 1913–1967*. Praha: Nakladatelství Karolinum, 2013. 592 p. ISBN 978-80-246-2432-7
4. NOVOTNÝ, Vojtěch – VAŇÁČ, Martin – KUNŠTÁT, Miroslav. *Biografický slovník katolických teologických fakult v Praze 1891–1990*. Praha: Nakladatelství Karolinum, 2013. 287 p. ISBN 978-80-246-2436-5
5. „Běda církvi...“: *Bonaventura Bouše burcující*. Praha: Nakladatelství Karolinum, 2012. 612 p. ISBN 978-80-246-2009-1
6. *Maximální křesťanství: Adolf Kajpr SJ a list Katolíků*. Praha: Nakladatelství Karolinum, 2012. 446 p. ISBN 978-80-246-2047-3
7. *Katolická teologická fakulta 1939–1990: Prolegomena k dějinám české katolické teologie druhé poloviny 20. století*. Praha: Nakladatelství Karolinum, 2007. 524 p. ISBN 978-80-246-1369-7
8. *Teologie ve stínu: Prolegomena k dějinám české katolické teologie druhé poloviny 20. století*. Praha: Nakladatelství Karolinum, 2007. 220 p. ISBN 978-80-246-1308-6

Úplný přehled publikační a ostatní vědecké činnosti: <<http://www.ktf.cuni.cz/KTF-84.html>>.

Citace

Při neexistenci oborového indexu je počet citací stanoven vlastní excerpcí. Opakované uvádění téhož díla ve zdroji je počítáno jako citace jediná (A) nebo jako citace násobená počtem výskytů (B).

	A	B
celkem	275	652
z toho v zahraničních a mezinárodních publikacích	64	121
v domácích publikacích	211	531